

כל הגמ' פרק שלישי גיטין

כה.

עין משפט גר מצוה

ח א מיי פ"ג מהלכות גיטין ה"ג א ב ד ו פ"ג ט"ז ט"ח ט"ט כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ק"י ק"יא ק"יב ק"יג ק"יד ק"טו ק"טז ק"יז ק"יח ק"יט ק"כ ק"כא ק"כב ק"כג ק"כד ק"כה ק"כו ק"כז ק"כח ק"כט ק"ל ק"לא ק"לב ק"לג ק"לד ק"לה ק"לו ק"לז ק"לח ק"לט ק"ס ק"סא ק"סב ק"סג ק"סד ק"סה ק"סו ק"סז ק"סח ק"סט ק"סז ק"סח ק"סט ק"סז ק"סח ק"סט

לענין רש"י

קצ"ג. ו. נבלי בד.

מוסף תוספות

א. לא פליגי בסבת עצמן אלא וכו'. מוס' ה"א. דפרק מצות הליצה (קד). מוס' גיטין ט"ז. ד"ה ר"ט. ג. (ל"א). ר"ט. ד. דמיתבי בה פלוגתא דר' יהודה ור' יוסי ור"ש. מוס' ה"א. ט"ז. ה. ישראל. מוס' עירובין ל"ז. ד"ה טקן. א. של כותים. מוס' ה"א. ט"ז. אפי' כשרבה בתרומה וגם זה לא יתכן כלל. מוס' סוכה ג'. ד"ה עשה ועי' מוס' ה"א. ט"ז. אפי' שמי הארץ לא נחשדו על התרומה כותים. מוס' ה"א. ט"ז. אפי' תרומה גדולה. מוס' ה"א. ט"ז. דרדשי קרא כפטיה. מוס' ה"א. ט"ז. עשר תעשר. מוס' ה"א. ט"ז.

פסקי ר"ד

ודעורי אמר כולן אינן פוסלין חוץ מן האחרון ור' יוחנן אמר אפילו אחרון נמי אינו פוסל אישטבח השתא דבראשון כ"ע לא פליגי דלא פוסל חוץ משמואל דאמר ראשון נמי פוסל ובטל במיעוטו והלכה כרובים וכישר דרב פלוג עילויין וק"ל הלכה כרב באיסורי ובאחרון כ"ע לא פליגי דפוסל חוץ מר' יוחנן דאמר אינו פוסל ובטל במיעוטו דהיינו אמרין אין ברירה הני מילי לקולא להתירה לעולם אבל לתומרא לאסרה לכהונה אמרין יש ברירה. ובאמצעיתא רב ושמואל אמרי פוסלין ודעורי ורב אמי ור' יוחנן אמרי דאין פוסלין וק"ל כל רב ושמואל ור' יוחנן הליכי כ"ר יוחנן וכ"ש הכא דקימי ודעורי ור' אסי כותיה נמצא שכולן אינן פוסלים בכהונה חוץ מן האחרון. ומתני' ר' אלעזר היא דבעיא כתיבה לשמה:

קטן ואנפיליא פסולות ואין פוסלות. וא"ת שמואל וזני מערבא צמאי פליגי בקטן הא פלוגתא דר"מ ורבנן בסוף הלכה רבה (בימות דף טו). דמיא עשו ציאת בן ט' כמאמר גדול ור"מ אומר עשו חליצה בן ט' כגט גדול אבל לרבנן ציאה אין חליצה לא

ובפרק מצות חליצה (שם דף קה): אמתימין דהחולת מן הקטן חליצה פסולה אמר י' שמואל זו דברי רבי מאיר אבל חכמים אומרים אין חליצה קטן כלום ואומר ר"י דהכא פליגי בשלש המשה' דשמואל משמע ליה הלשון חליצה פסולה ופוסלת ואמאי ממתימין כרבי מאיר ולא משום דס"ל כר"מ וזני מערבא משמע להו שפיר פסולה ואינה פוסלת ואמאי כרבנן: וא"י אשמעינן שדה משום דחומרא. ואם תמיר לקולא נמי שמעינן ליה דאין צריכה צפק בתרא דבכורות (דף טו). גזי מעשר צהמה דקאמר אפילו מלקו היושע' תשעה כנגד תשעה עשרה כנגד עשרה אין אומרים והו מלקו המניעו וי"ל דמ"מ לא שמעינן גט מינה דלאמר הסם דאי לתמר צה' צה' דלאמר רבי יוחנן דומיא דבנן מה צנן כרור לך אף לאנן כרור לך: וא"י אמרת בשלמא דאמנינהו מעיקרא שפיר. מינה דנדרתי דשם דלאייי צלל אמנינהו דהס לבית אבות לאו דאורייתא ואין צריך שום מינו דקאמר צ"ל אין בין המודר (מדיס דף לו). ואי אמרת שה לבית אבות דאורייתא צביטרא קאי ומוכה לזון ואלא למה אמר לזון אבותיו כדי לזון צמזמ' וי"ל דסוגיא דהכא איירי אי אמרין שה לבית אבות דאורייתא: וד' ד' מותיב ליה תולה בדעת אחרים. על זה אינה תמיכה דפיר אחרים. על זה אינה תמיכה דפיר מותיב למאי דפשיט ליה: הל' ד' מותיב ליה תולה במוני חבתיים. צייטתא ה"א דנמשנת דפ"ז דמאי (מ"ד) לא מני אלף מילתא דר"מ לתודה ואע"ג דר"מ גזר על יין צפ"ק דחולין ליה: זאת נשנית קודם גזירה ורבי יוסי ורבי שמעון אף ע"ג דסבייר להו מנמות צפק ר' ישמעאל (דף טו): דכומיס גרי אריות כן י"ל דלמך תורמין משל עובדי כוכבים על של כומיס מ"מ כיון שפורשים מע"ז יומר משאר עובדי כוכבים ומחזיקין צמורה שצכתא וגם אלהיהם אינם עובדים כמו שהיו עושים צבית ראשון להכי כשגזרו על יין של עובדי כוכבים לא גזרו על של כומיס אע"פ שגזרו על פיסתם על יינם לא גזרו אי נמי הכא צמטת' יינם: עשרה מעשר ראשון ב'. לאו דוקא עשרה ותשעה דכשהסיר שני לוגין לתרומה גדולה פשו לה מאה נכי תרתי ויש מפרשים דאין המעשר מתמעט משום תרומה גדולה כיון דחטה אחת פוטרת את הכרי': שני יוגין שאני עתיד דהפריש. כומיס אפילו תרומה גדולה לא מפרשי דלף ע"ג דצפק שלשה שאכלו (בכסות דף טו): אמר הני כותאי עשורי מעשרי כראוי דצמאי דכתיב צמטת' מוזכר וזריה ה"מ כשעושין לאכול לעצמן ואפי' מעשר ראשון מפרשיין אבל למכור אין מפרשיין כלל דלא קפדי אלפני עור' אע"ג דאין חשודין על גזל לא

קטן ואנפיליא. קילנ'ין של בגד לאו חליצה כלל דאיך ועל כחוצים צפרשה וחס לא יספוך האיש וגו' י: חוץ מן האחרון. דלחומרא אמרין יש צריכה ופסולה לכהונה אבל איך כולוהו אפי' ריח הגט אין צדס ולא דמו למגורשת מאשה ולא המירה לכל אדם דהיה

קטן ואנפיליא פסולות ואין פוסלות ועירי אמר כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון וכן אמר רב אסי כולן אין פוסלין חוץ מן האחרון ור' יוחנן אמר אף אחרון נמי אינו פוסל ואזדא רבי יוחנן למעמיה דא"ר אסי א"ר יוחנן ה"ה האחין שחלקו לקוחות הן ובחזירין זה לזה ביובל וצריכא דאי איתמר בהא בהא קאמר רבי יוחנן דאין ברירה משום דבעינן ליה לשמה אבל התם מכר הוא דאמר רחמנא ליהדר ביובל אבל ירושה ומתנה לא ואי אשמעינן שדה משום דלחומרא אי נמי כתיב (אבל הכא אימא לא צריכא: בעא מיניה רב הושעיא מרב יהודה אמר לבלד כתוב לאיזו שתצא בפתח החילה מהו אמר ליה נתינתה יתר מיכן אמר לבלד כתוב לאיזו שארצה אגרש פסול לגרש בו ואלמאי אין ברירה איתביה ה"ה האומר לבניו הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומוכה את אחיו עמו אמר ליה הושעיא ברי מה ענין פסחים אצל גיטין הא אתמר עלה א"ר יוחנן כדי לזון במצות דיקא נמי דקתני כיון שנכנס ראשון ראשו ורובו זכה בחלקו ומוכה את אחיו עמו אי אמרת בשלמא דאמנינהו מעיקרא שפיר אלא אי אמרת דלא אמנינהו לאחר שחיטה מי כמותמנד והתנ' אמנין יבמושכין ידיון ממונו עד שישחט' תניא נמי הכי מעשה וקדמו בנות לבנים ונמצאו בנות זריות ובנים שפלים אמר אביי קא בעי מיניה תולה בדעת אחרים וקא פשיט ליה תולה בדעת עצמו והדר מותיב ליה תולה בדעת אחרים אמר רבא מאי קושיא דלמא דמאן דאית ליה ברירה לא שניא תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה ולא שניא תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה ובמאן דאית ליה ברירה לא שניא תולה בדעת עצמו ולא שניא תולה בדעת אחרים אית ליה ברירה ותנאי' הלוקח יין מבין חבתיים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיהל

א) לקמן מת. ז"ק טט: ג) ל"ה ל' כבוד: נ"ב: מ. ט) נעל כ' וז"ל. א) ע"י ברשב"א. שטובר כהנר"ה ארץ ישראל הוא הירושב"א חלק וסובר שלפי רש"י ל"ג כתיבת ארץ ישראל, ה) פסחים ט. נדרים לו. א) בתי"י אמינהו. מעיקרא, ו) יומא מט: פסחים [ט: ט. ו] ע"י פסחים ט. נדרים לו. א) [לקמן ט. ח] חולין ד. ז"ק טט: כ"ה ט. נ"ב: דמאי פ"ז מ"ד יומא ט. עירובין לו: משלה כ"ב. [תוספתא דמאי פ"ח, ט] ודרבי' כהן, ה) הרשב"א מביא בשם רש"י שגזרו לאיש אחד לאבריה אביו, ועי' ריב"ז [א] [שמות ב], וי"ל [ש"ל מ"ז, ו] [לפניו הני' אמר רב יהודה אמר רב], י"י נראה ש"ל דאמרי. (מראה כהן)

מוסף רש"י

האחים שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ביובל. ואלא אמרין אומר דהכר זה חלק המעב לבל אמר, ויוסא לא קאמר דמיתב, אלא אמרין חלקו של זה היה ראי' לה והתלפי והכי הוא מקח וממון ומחליפין כיון וסחין ונכרי' ביצה ד' ומחזיק ומוקין (בכורות גב). על מי שיעלה מכם ראשון משמע שמיט מננה על אלף האשון (פסחים טו). ומוכה את אחיו עמו. צמזמ' מפרש הני ממוני ומתן דלמנינהו אבותו מעיקרא וכדי לזון קאמר שחזר כל מה שהיה ראשון ויהיה הוא רש' ללאו שחזר על ידו וכן הויטם (פסחים טו). בגינן. על הפסח מי שגזר ליענות, ומשך מן ממוניו ומושך מן ממוניו שחזר יומא. עד ששחט יומא. הכא למנות עליו ימנה והיוה למשך מן ממוניו שגזר מננה עליו, משך מן ממוניו ומושך מן ממוניו. הלוקח יין מבין חבתיים. צפ"ק שנת צ"ה השמשת דתמיח כמותפסח (דמאי פ"ז) וקדש עליו הויה וכן לו מה לשחט צבכת ואין לו צדעה ליענות. ואשמעינן ה"י אז אין עמו בלס טהורים לפיכך לתקן תרומה ומעשר (סוכה ג) ותס' סוכה לא מפרשי תרומה צדעה עשרה לתומה דכומיס שחזר אחרונה דקדמי שני לוגין שאני עתיד להפריש כו' וחזירין ד' הרי הן תרומה. גדולה. ואחר ק' עשה ממה ששחזר ממה מות, מפרש עשרה למשך ראשון ומשחזר מן השעש' למעשר על שחזר (בב. ט).

דעמיה מעיקרא לאיזו שתאל: צפ"ן הכוסים. קודם גזירה ואין לו כלל להפריש תרומות ומעשרות צהן והוא לריך נצמות. וכומיס גזירי אמת חשיב להו ואין ארץ ישראל נפקת מקדושתה על והן חשודין על הפריש ומעשרת ועל התרומה ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וכולן מפרשיין תרומה אבל כומיס חשודין על הכל והלוקח מהן לריך לעשר ודאי: שני לוגין. ממך מאה: הרי הן תרומה. צמזמ': ומיהל

חשיב להו גזל דהוי ממון שאין לו מובעים דהא עמי הארץ נמי לא חשדו על הגזל וחשדו על המעשר ועל גזל מן שאל הופרש אינו דומה להו גזל שעדיין לא נתחייב ליתן לכהן וללוי ועוד סומכין כומיס אהא דדרשינן צב"מ (דף פח): ואלתא ולא מוכר: ומיהל

כל הגט פרק שלישי גיטין

בו.

עין משפט
גר מצוה

יד א מ"י פ"ג מהל'
גירושין הלכה א סגנ
פס"ג:
ב [נש"ע ח"מ סי' מג
ספ"ק א ויטמן סי' סט"ג
ה]:
מו ג מ"י שס ט"ש"ע
ח"מ סימן מה ספ"ק
ה:
מו ד ה מ"י פ"ג מהל'
גירושין הלכה א סגנ
שס:

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה
ובקעה וקנה אם לא
תמצאן חן בעיניו וכן מצא
בה ערות דבר וקח לה
ספר בריית וקנה וקנה
ושלחה מביתו:
דברים כד א

פסקי ר"ד

ב"תג" ה"תובת תפיס
גיטין צריך שיניח מקום
האיש ומקום האשה
ומקום הזמן שטרי מלוה
צריך שיניח מקום המלוה
ומקום הלוה ומקום הזמן
ומקום המעות שטרי מקח
צריך שיניח מקום הלוקח
ומקום המוכר ומקום
המעות ומקום השרה
ומקום הזמן מפני התקנה
ר' יהודה פוסל בכולן ור'
אליעזר מכשיר במדולן חוץ
מגטיט נשים שנאמר וכתב
לה לשמה פי' אבל שם
העיר כתב ולא ויעיל אותו
הגט אלא לבני אהרתי
ולבנות אותה העיר וכן נמי
בשטרי הלוואה ובשטרי
מקח ומכר וסתמא
דמילתא אין הספר מוזמן
תופסין אלא לבני עירו
ואינו מסייל אל לבו שאם
יבא לירו מעיר אחרת:
אמר רב יהודה אמר
שמואל וצריך שיניח אף
מקום הרי את מותרת לכל
אדם ור"א הוא דאמר עירי
מסירה כרתי ובעיא כתיבה
לשמה: מאי מפני התקנה
מפני תקון סופרים וברין
הוא דאפילו תופס נמי לא
לכתוב ומשום תקון סופר
שרי ליה רבנן ור' יהודה
פוסל בכולן גזר תופס אטו
תורף וגזר שטרות אטו
גיטין ור"א מכשיר בכולן
חוץ מגטיט נשים תופס
אטו תורף גזר שאר
שטרות אטו גיטין לא
גזר (ה) תופס אטו תורף:

(א) נראה מה דרכי סוגר
דעת רש"י דמחוק גס
בשטרות גזר אטו גיטין ועי'
מקום ד"ה ר"א.

בין רבי יהודה בין ר"ש לא שנא וכו'. א' רב יוסף דמסקי צפ'
בכל מערבין (עירובין דף לז): דלר"ש לית ליה ברירה גבי
הריני מערב לשמות של כל השנה כולה רייתי אף רייתי לא
אלך דמסקי רב יוסף אפי' ור"ש רצה מצעוד יום עירובי עירוב
כו' רב יוסף יחלק בין בחולה דעת
עלמו לתולה דעת אחרים:

התם בדקתני מעמא בו' צפרק

בכל מערבין (עירובין דף לז):
מפרש רבא טעמא משום דבעינן
ראשית שעייה ניכרין וגראה דהתם
גריס רבא מדלירי לציני בתריה
ועוד דהתם נמי מסקי טעמא כי
הכא: רבא א'עזר מכשיר בכולן.
פירש בקונטרס וכלד שניח מקומות
הללו וקשה לר"י דגמראל פסקי רב
כו' אלעזר וקאמר אפי' בשטרות
והאמר רב פפי' כו' אלמא מחזי
כשיקרא ה"ג מחזי כשיקרא ופי' לא
מכשיר ר"א אלל בטופס דשטרות
מה מחזי כשיקרא איכא מאחר
שהניח מקום המלוה והלוה והמעות
ועוד משמע דלא פריך (ה) מדכר פפי'
אלל משום דפסקי כו' אלעזר אלל
אי הוה סבר כרבינן הוה ניחא ליה
ואי שייך בטופס מחזי כשיקרא
אפי' סבר כרבינן תקיז לרב פפי'
וגראה לר"י דר"א מכשיר בשטרות
מוקף אפי' משמע מוחזי כשיקרא
שכותב פלוני לזה מפלוני ועדיין לא
לזה חוץ מגטיט נשים דפסיל אפילו
טופס מדקתני משום שנאמר וכתב
לה משמע דפסיל בגיטי נשים טפי
מת"ק ופי' ומנא ליה לגמרא דר"א
מכשיר בשטרות אפי' תורף דפריך
דוקא מכשיר וי"ל דאס אימא דלא
מכשיר אלל בטופס היה לו לקבוע
דברי ר"א אחר מת"ק והיה לו לקבל
ולשנות ר' אלעזר פוסל בגיטי נשים
ור' יהודה פוסל בכלן וגם היה נאוי
לשנות בסדר זה שכל אחד מממיר
משלפניו אלל אי רבי אלעזר אמא
לאכשורי בשטרות אפי' תורף נילא
דמנא דברי רבי יהודה קודם משום
דקאי אמ"ק דלירי בטופס ור"א
בשטרות מכשיר טפי מתנא קמא
ובגיטין פסיל טפי: ה' ח"ן
עבדים נמי פסיל" דאס כן צפ"ק (לעיל ט). גבי שלשה עבדים ששו
גיטי נשים לשחרור עבדים ליתני וכדברי ר"א בצרבע דקתני
וכדברי ר"מ בצרבע: ו' צ"ר צ"ר שיניח מקום הרי את מותרת לכל
אדם. בכל דוכתי משמע שכותבין לשון זה בגט וצפ' בתרא
(לקמן פה). נמי (ה) תינא גופו של גט הרי את מותרת לכל אדם והנהיג
ר"מ לכתוב לשון זה בגט אלל' בטופס גיטיט" לא היה כתוב ומ"מ
אין להוציא לעו על גיטין הראשונים (ב) שהרי מאריכין לכתוב כמה
לשונות בגט (ג) דחשיב כמו הרי את מותרת לכל אדם: א' א' סיפא
דקתני שאין קיום הגט אלא בחותמיו אימא ר"מ היא. מימא
דבסוף פרק שני לעיל (דף כג). מוקי לה ר' זיקרא א"ר יוחנן (ד)
כר"מ ופריך עלה מההיא דמחזר דלמר רבה בר בר חנה א"ר
יוחנן ר"א היא דחק לשנוי אמוראי נינהו אליבא דר' יוחנן ומאי
קושיא הא משמע הכא דלע"ג דמוקמינן היא דמחזר כר"א מ"מ
מוקמינן ספיר היא דהכל כשרים כר"מ ואורי' דלע"פ שעושה
לריבותא צוה מ"מ מיסמכר דלתיא כחד מנא אלל הך דפירקין
ודאי ר' יוחנן מוקי לה כר"מ משום טעמא דמסקי מדסיפא ר"א
רישא לאו ר"א (ט) דמטעם זה קאמר ר' יוחנן צפרק ד' אחין (יבמות דף
ס:) אחיות איני יודע מי שנאן (כ) ועוד דפירקת קמייתא דמתניין
כחדא פירקא איכא קפידא טפי לאוקמיניהו כחד תנא:
ב' ה' התקנה מאי מפני התקנה. מקום הזמן דמנא ברישא דקבע
בגמרא אחר כך היינו משום דאתא לפרושי מפני התקנה
אליבא דמנא דמוקי לה כר"א דאין פירושו כמו למנא דמוקי לה כר"מ:
קא

לא רצה אינה מקודשת. דלא בעל אלא על תנאי ולא נתקיים וכו'
לר"ה מיהא מקודשת וע"ג דמשעת בעילה ספק רוחה ספק אינו
רוצה אמרינן הוצרך דמשעת בעילה הו קידושין: עזלים למפרע.
שהרי לא הוצרכה התרומה מעולם: לנשבע. עזלים לירי
קך ודאי טבליס שמה אכל און
לחוש לכן דלא שכיח ליצקע:
ב' ה' הכותב טופסי גיטין.
ספוסר הוא וטול שכר ורואה יהוה
מזומנין לו פעמים שלום גא לשוכרו
והוא טרוד בשטרות אחרים: לריך
שיניה מקום האיש וכו'. שלם רואה
מגר צנייהס לא יאמר הריני כותב
כל הגט ובגמרא (ה) מפרש טעמא:
לריך שיניה מקום כו'. ולס שמע
שהיה אחד רודף אחר חזירו להלותו
מנא לא יאמר הריני כותב מיד ואניח
מקום הזמן לבדו שלא יהא שטר
מקודס אלל לריך שיניה מקום הלוה
והמלוה והמעות אע"ג דליכא למישם
למדי גזירה שטרות אטו גיטין:
מפני התקנה. בגמ' מפרש שהיכא
קאי: פוסל כדון. ואפילו הניח
מקומות הללו ומעמי מפרש בגמ':
ר' אלעזר ר' אבהו צניין כדון. וכלד
שיניח מקומות הללו: חוץ מגטיט
נשים. דגרינן בהן טופס אטו
גמראל. שנאמר ר' אבהו ר' אבהו
פריך האי אטורף הוא דכתיב:
ג' אף מקום הרי את מוסרם.
שגס זה עיקר של גט: עדי מסירה
ריפא. הלכך וכתב לה לא אחמינה
קאי דחתימת עדים אינה אלל מדברי
סופרים מפני תיקון העולם וכו'
כתיב וכתב לה משמע אעיקר
כריתות קאי דהיינו כל הני דאמרין:
ולרישא. אלל שמואל לאוקמי להני מלת
סממי כר"א ולמימרא כדולהו הוא
שעיר מקום המורף און כותבין על
המחזר (לעיל דף כא): והכל כשרין
לכתוב (לעיל כג): והכותב טופסי
גיטין כולהו אוקמיניהו שמואל כר"א:
דקתני אין כותבין. והדר תנא כתיב
והא דנקט חותמיו משום דרוב עדי מסירה הם החתומים בו (ו) ורוב
גיטין חתומים הם אפי' לר"א מפני תיקון העולם: איכא לאוקמא
כו' אלעזר. ולא קשיא מידי דכפרישית: אלל הא מדסיפא. פליג ר'
אלעזר ארישא דקתני רבי אלעזר מכשיר כדון חוץ מגטיט נשים
ורישא מכשיר אף בגיטי נשים: אימא רישא לאו רבי אלעזר היא.
ואז' לשייר מקום הרי את מותרת אלל מקום השמות לבדן משום
קטטה כדלקמנין: קמ"ל. שמואל דרישא נמי כר"א ומרי מנאי ואליצא
ד' אלעזר כדלקמיה: מפני סקנה סופר. התירו לכתוב טופס שלא
לשמה: ור"א היא. הא דקתני מפני התקנה התירו לכתוב טופס
הא לאו הכי הוה אסיר רבי אלעזר היא דבעי לשמה כתיבה
מדאורייתא: לא לכתוב. דלמנא אחי לנכתב תורף אלל משום תקנת
סופר שהיו מזומנין לו שרו ליה וכלד שישייר תורף לכתוב לשמה
ותורף דלמר שטרות נמי גזר משום תורף דגיטין: ורבי יהודה כו'.
וגזר שטרות אפי' טופס אטו גיטין: שטרות אטו גיטין. בטופס לא
גזר דגזירה לגזירה היא: והא כי כתיב לה אטורף כתיב. דבקרנא
כריתות כתיב דהיינו תורף והיכי יליף ר"א מיניה למישר טופס:
אלל. לא תימא שנאמר דמשמע מיניה יליף אלל משום כלומר משום
שנאמר בתורף וכתב לה לשמה גרינן טופס אטו תורף דאורייתא:
קשיא

מוסף רש"י

שמוא יבקע הגזר. קודם
שפירש ממנו (עירובין דף
ו) והכריע עליו היה עמד
ללא לדי הפסדה ושהה
טבלס למפרע (חולין דף
ד) דבשלמא כי מפרש לה
לחמ' זמן איכא לממר
הך דמנא שהא לנלק
כין יש ברירה דמשקרא
בתוך העד נמי דרייה
הוא משעת קיילתא שם.
וחוקן שהא אלל כי
בקע העד ולא איכרי לה
מזונה מיניה ממא יש
ברירה איכא למנא. הא
אפילו לבקע לאו כלל
מזונה אחרי (עירובין דף
ד) לכשיבקע. נמן דגבר,
למנא דלא חישקן לה
(סוכה כד). ובגין חולין (ד)
ענין דכרי לאוירי למנא
דלא חישקן לה. לא
דעת, ולא נמי מסר לה
למנא (עירובין דף ו) ובגין
יומא (ה). הכותב טופסי
גיטין. שהיו מזומנין לה,
טופס לשון טופס, מוקף
לענין (ב) חיים (ג). אולי
מקום זה את מותרת
לכל אדם. דהו עיקר
גופו (סו).
א. ואי' השתא מסקינן
דלריש אתא ליה ברירה.
מ"ס הל"ש.
ב. משחטיה אין
עירובי עירובי. מ"ס הל"ש.
ג. מ"ס הל"ש.
ד. משמיר דרבא. האי
אשחא דיריני דכתיבה
מקמי דליחזי סודי
חתימות ידיהו. פסלה.
ה. ר"ן. א. לרב. הל"ש.
ו. מ"ס הל"ש דשטרות
בגיטין לא מחילפי כלל.
ז. ר"ן. ד. דפסיל אפי'
טופס. הל"ש. ח. ר'
אלעזר. דגמר לה לה
מאשה. מ"ס הל"ש.
ט. ובעינן בהו לשמה.
י. ש"ע. ט. [אלא] דר"א
אינו פוסל אלא בגיטי
נשים לבד. כע"פ.
י. (ב) התיקון. מ"ס
הל"ש. יא. הקדמותים.
מ"ס הל"ש. יב. שאין
כתוב בהן. כע"פ.
יג. שעומדין במקום
היה מותרת שיהו כותבין
למיוך למנסב לכל גבר.
יטע"פ. יד. מתני דהכל
כשרין לכתוב את הגט.
מ"ס הל"ש. טו. ואציג
דמוקי גזר תורה קמייתא
כר"א לא הוה חוקי הך
כר"א. מ"ס הל"ש.

מוסף תוספות

א. ואי' השתא מסקינן
דלריש אתא ליה ברירה.
מ"ס הל"ש.
ב. משחטיה אין
עירובי עירובי. מ"ס הל"ש.
ג. מ"ס הל"ש.
ד. משמיר דרבא. האי
אשחא דיריני דכתיבה
מקמי דליחזי סודי
חתימות ידיהו. פסלה.
ה. ר"ן. א. לרב. הל"ש.
ו. מ"ס הל"ש דשטרות
בגיטין לא מחילפי כלל.
ז. ר"ן. ד. דפסיל אפי'
טופס. הל"ש. ח. ר'
אלעזר. דגמר לה לה
מאשה. מ"ס הל"ש.
ט. ובעינן בהו לשמה.
י. ש"ע. ט. [אלא] דר"א
אינו פוסל אלא בגיטי
נשים לבד. כע"פ.
י. (ב) התיקון. מ"ס
הל"ש. יא. הקדמותים.
מ"ס הל"ש. יב. שאין
כתוב בהן. כע"פ.
יג. שעומדין במקום
היה מותרת שיהו כותבין
למיוך למנסב לכל גבר.
יטע"פ. יד. מתני דהכל
כשרין לכתוב את הגט.
מ"ס הל"ש. טו. ואציג
דמוקי גזר תורה קמייתא
כר"א לא הוה חוקי הך
כר"א. מ"ס הל"ש.